

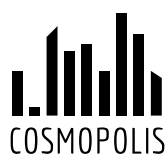
JENNIFER HARTMANNOVÁ

LOTOS

NĚKTERÁ POUTA NEPŘETRHNOU
ANI ROKY TEMNOTY.

**DARK
ROMANCE**

JENNIFER HARTMANNOVÁ

LOTOS

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © 2021 by Jennifer Hartmann

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Michalcová, 2026

Cover design © Cat at TRC Designs

Cover photos © kokotewan, Marc Andreu / Adobe Stock

Illustration © brahim28 / Shutterstock

ISBN 978-80-271-5809-6

*Ztraceným a zbloudilým –
najdete svou cestu.*

PROLOG

„Uхни z cesty, magore!“

Uskočím zpátky. Kolem mě sviští auta, hlučná a dotěrná, záblesky barev a reflektorů. Panicky popadám dech, zatímco klopýtám po krajnici silnice.

Tohle je sen.

Za volanty aut sedí lidé, někteří vystrkují hlavy z oken a míří na mě nějakým přístrojem. Dýchají vzduch. Zírají, smejí se a křičí do šera útržky vět.

Tohle nemůže být pravda.

Dám se do běhu a zaútočím na mě závrať. Při zvuku mého srdce, které mi v uších málem exploduje, mi s každým spěšným krokem slábnou nohy. Je tu tolik hluku, tolik zmatku. Za běhu si rozeprnu ochranný oblek, protože se dusím, a sundám si ho. Sáhnu po masce.

Zaváhám.

Vyděsí mě zvuk klaksonu a málem zakopnu o igelitový oblek, který se mi omotal kolem kotníků a odhalil mou krví zalitou hrud' a kalhoty. Studený vzduch je pro mou kůži šok.

Než si to stačím rozmyslet, strhnu si masku – svou poslední ochranu.

Zhluboka se nadechnu kyslíku a poprvé po desítkách let mi plíce naplní ledový vzduch. Bože, je to úžasné. Bezkonkurenční. Hltám ho jako vodu, jako potravu, a vychutnávám si vůni zimy, na kterou jsem už dávno zapomněl.

Pak ucítím něco dalšího – něco štiplavého. Někaký druh výparů. Srdce se mi rozbuší hrůzou.

Bože... výpary.

Bradford měl pravdu.

Udělal jsem fatální chybu.

Chytím se za krk a čekám na smrt. Hruď se mi svírá, plíce pískají, podlomí se mi kolena a tvrdě narazím na šterk. Auta dál projíždějí okolo a zasypávají mě blátem a špínou. Všechno vidím rozmazaně, ale postřehnu, jak jedno z nich vedle mě přibrzdí, a o chvilku později se v mém zorném poli objeví nohy. Nohy jsou čím dál blíž, dech se mi zrychluje.

„Pane? Jste v pořádku?“ Je to mužský hlas, podobný Bradfordovu. „Myslím, že máte panickou ataku. Zavolám záchranku.“

Když se hlas vytratí, já se naprosto zhroutím a lapám po dechu. Jedovaté výpary mě pohlcují a dusí ve mně život. Schoulím se do klobíčka, a než se všechno ponoří do tmy, chraplavě zašeptám: „Lotos...”

Černý lotos byl poražen.

KAPITOLA JEDNA

Sydney

Nechtěla jsem se obnažovat před sousedkou.

Jen jsem vyběhla pro poštu, takže mi župan připadal jako dostouchující oděv. Sousedé jsou zvyklí mě vídat v kalhotách od pyžama umazaných od barvy, nejrůznějších čepicích, neladících ponožkách a nadměrně velkých tričkách s potisky z devadesátých let. Obvykle ve všem najednou.

Takže mi župan připadal jako posun k lepšímu. Cítila jsem se v něm dobře.

Jenže pak jsem uklouzla na vrstvě ledu a spadla jak široká, tak dlouhá na příjezdové cestě přímo naproti domu Lorny Gibsonové. Alespoň jsem měla kalhotky, ale pásek na županu se mi rozvázal a vyklouzla mi prsa, na což ta stará žena sevřela růženec a tucetkrát se pokřižovala.

Zastrčím holky zpátky na jejich místo a postavím se, přitom zasténám kvůli palčivé bolesti v kostrči. Mávnu na Lornu, která upustila svou poštu a hledí k nebesům. Určitě se modlí, aby mě srazil boží blesk. „Nic mi není!“ zavolám s předstíranou veselostí. Ignoruje mě a dál odříkává zdrávasy. „Kdyby vás to zajímalo, ty kalhotky s leopardím vzorem mají ve slevě ve Victoria's Secret. Jsou velmi prodyšné!“

Lorna se chytne za srdce, zalapá po dechu a zavrtí na své předzahrádce hlavou. Vypadá, jako by na mně chtěla osobně provést exorcismus. „Rouhavé dítě,“ zamumlá, zvedne svou poštu a vběhne do domu.

Sydney Onevillová. Bezbožná coura z Briarwood Lane.

Bezstarostně se zachichotám. Lorna mě nesnáší od té doby, co jsem před pár lety zdvořile odmítla její nabídku připojit se k místnímu biblickému klubu. Hádám, že je to něco jako knižní klub, akorát se čte jen jedna kniha – bible.

Vzhledem k tomu, že mě baví číst dark romance s hromadou explicitních sexuálních scén a vulgárních výrazů, určitě bych se tam nudila a říkala si, kdy už si to Adam s Evou konečně rozdají.

„Jsi v pořádku, Sydney?“

Promnu si záda, utáhnu pásek na županu a otočím se k vedlejšímu domu. Ze dveří vykukuje s ustaraným výrazem Gabe.

Usměju se a pokrčím rameny. „Ale víš jak, jenom se snažím vytočit pár starších dam ještě před ranním kafem. Jako vždycky.“

„Ty provokatérko,“ mrkne na mě a opře se loktem o futra. „Neublížila sis?“

„Jen své hrdosti a bezúhonné pověsti.“

„Takže je všechno v pohodě.“

„Přímo skvělý.“ Široce se zazubím. „Dáme dneska večer maraton *It's Always Sunny in Philadelphia*?“

Namíří na mě prstem. „Udělej ten svůj dip k tacos a platí.“

Na souhlas zasalutuju a sleduju, jak mizí v domě.

Gabe Wellington je můj nejlepší kamarád. Za těch šestadvacet let, co se známe, se z nás stali prakticky sourozenci. Do tohohle domu jsem se s rodiči nastěhovala, když mi byly pouhé tři roky, a loni jsem ho od nich koupila, když táta odešel do důchodu a rozhodl se splnit si svůj celoživotní sen žít na golfovém hřišti. Gabe bydlel v sousedním domě s tátou a nevlastní mámou.

A s Oliverem.

Ale o Oliverovi už nemluvíme.

Gabeova nevlastní máma umřela před víc než deseti lety a jeho táta Travis Wellington se znovu oženil a převedl vlastnictví domu na syna.

Takže jsme pořád sousedi, pořád kámoši a pořád spolu děláme příšerná rozhodnutí.

Vejdu do domu a projdu si výpisy z kreditky a vyúčtování za služby. Posunu si brýle s tmavými obroučkami po nose nahoru a vzpomínám

na dny, kdy jsem se na poštu těšila – na časy, kdy jsem dostávala předplatné časopisu *Teen Beat* a přáníčka plná peněz od babičky.

Moje zrzavá kočka Alexis zapře, zatímco se mi otírá o kotníky, a já si upravím rozzcuchaný drdol, než se pro ni sehnu. S kočkou pod paží zamířím do pracovny, abych si prošla e-maily a pustila se do práce. Pracuju především jako grafička a zaměřuju se na tvorbu webových stránek na zakázku. Tím si vydělávám na živobytí.

Taky maluju.

Malování je moje opravdová vášeň a jsem vděčná, že mi zajišťuje další finanční polštář, díky kterému si můžu dovolit závislost na kávě a sbírku erotických románů. Několik mých děl se vystavovalo v galeriích i na aukcích. Účastním se uměleckých veletrhů a prodejních výstav a přes svůj obchod na Etsy přijímám i osobní zakázky.

V mnoha ohledech je to život snů. Jsem nezávislá a z domova dělám to, co mě baví. Někdy o víkendu dokonce pracuju jako barmanka, abych mohla předstírat, že mám nějaký společenský život i mimo Facebook a svoji kočku.

Ale nebudu lhát a tvrdit, že je to dokonalé – osamělost se mi do života vkrádá častěji než zřídka. Rodiče bydlí hodinu cesty odtud a moje sestra Clementine má plné ruce práce se svou malou dcerou a bouřlivým rozvodem.

Zapnu notebook, uvelebím se u stolu s hrnkem kávy a pustím se do práce. Přečtu si e-maily a odpovím jedné ze svých oblíbených autorek románů, které mám tu čest navrhovat webové stránky.

Sáhnu po mobilu, abych si pustila playlist kapely Lord Huron, a nechtěně strčím loktem do Alexis, která vyskočí ze stolu a převrhne mi kafe.

„Sakra!“ zanádvám, když si uvědomím, že se moje arabská moka právě rozlila na kupu obrazů, které jsem neopatrně nechala ležet u pracovního stolu. „Ne, ne, ne...“ Jednám rychle, popadnu staré tričko a spěchám zpátky na místo činu. Zastaví se mi dech, když si všimnu malby, která to schytala nejvíc.

Je to obraz Olivera Lynche.

Mého nejlepššího přítele z dětství.

Gabeova nevlastního bratra.

Malého kluka, který zmizel čtvrtého července před téměř dvaadvaceti lety a už ho nikdy nikdo neviděl.

Zoufale začnu obraz otírat a do očí mi vhrknou slzy.

Tenhle ne. Prosím, tenhle ne.

Na tomhle obrazu jsem pracovala osm dlouhých měsíců. Vycházela jsem z počítačově upravené fotografie Olivera, kterou zveřejnila média. Představuje, jak by mohl vypadat dnes, kdyby ještě žil.

Tričko do sebe vpíjí tmavou kávu a já se dívám, jak tekutina prostupuje bavlněnou látkou, než ho odložím a přeježu prstem po Oliverově čelisti. Je to už přes dvě desetiletí, ale bolest je pořád čerstvá. Když pomyslím na toho kluka se světle hnědými vlasy a kaštanovými očima, dodnes mě bolí u srdce. Pořád slyším jeho smích a vidím před očima jeho špinavé lacláče.

Někdy mám pocit, že ho *cítím*, nebo slyším, jak šeptá moje jméno...

Syd.

Oliverův starý pokoj sousedí s mou pracovnou, jež dřív sloužila jako herna, když jsme byly se ségrou malé. Živě si pamatuju, jak jsme si přes okna vyprávěli vtipy, volali si přes „telefon“ z provázku a dvou plechovek a svítili si baterkami pod bradu a vyprávěli si strašidelné historky. Toho posledního dne, čtvrtého července 1998, jsme se domluvili, že půjdeme na film *Past na rodiče*, který měl mít na konci měsíce premiéru. Naše mámy byly nejlepší kamarádky a rády nás braly do kina – my jsme se chichotali nad popcornem a gumovými medvídky, zatímco moje máma a jeho máma Charlene do kina propašovaly víno a chichotaly se ještě víc než my.

Past na rodiče jsem tehdy neviděla.

Ten film jsem neviděla dodnes. Bez Olivera mi to nepřipadalo správné.

Naposledy pohlédnu do okna Oliverova pokoje, který je nyní potměnlý a plný krabic a harampádí, dosuším portrét a přesunu ho na bezpečnější místo v rohu pracovny. Polknu slzy a snažím se znovu soustředit.

Než se stihnu usadit, zazvoní mi mobil. Je to znělka seriálu *Akta X*,

takže mi volá ségra. Nechám to spadnout do hlasové schránky, protože jsem nervózní, že už je skoro deset hodin a já jsem ještě vůbec nic neudělala.

Ségra mi pak pošle zprávu.

Clem: Zvedni to, ty děvko.

Zasténám.

Já: Pracuju, couru.

Clem: Potřebuju, abys o víkendu pohlídala Poppy. Moc prosím. Bez třešniček na dortu, protože jsem je snědla.

Usměju se, povzdechnu si a odpovím jí.

Já: O víkendu makám v baru, ale můžu ji vzít s sebou. Vytvoříme si báječné vzpomínky a naučíme se, jaká rozhodnutí nemá dělat, až vyroste. Kromě toho jí Brant určitě naučí pár nových barvitých výrazů a taky se koná soutěž Miss mokré tričko. #tetaaneteřutužívztahy

Clem: Poprosím Reginu.

Clem ke zprávě připojí hromadu rozzlobených smajlíků a já se musím smát. Zapnu tichý režim a seběhnu dolů, abych si uvařila další kafe.

Ten debil se na mě vykašlal.

Dohodli jsme se s Gabem, že v sedm začneme maraton *Always Sunny in Philadelphia*, a už je skoro osm. Omáčka na tacos mizí s každým mým soustem tortillových chipsů, zatímco mi Alexis spí na klíně. Sundám si brýle a sáhnu po mobilu, abych Gabea zavalila memy

s Davidem Hasselhoffem. Nejspíš si našel nějakou sexy holku, se kterou se chce dneska večer vyřádit, což je v pohodě, ale mohl mi aspoň dát vědět, že změnil plány.

Místo toho si všimnu nepřečtené zprávy od Clementine.

Clem: Ségra. Zapni si zprávy.

Zamračím se. Ví, že nemám kabelovku, jen Netflix a Hulu jako většina mileniálů v dnešní době. Chystám se otevřít Facebook, svůj oblíbený zdroj informací, když si všimnu, že se na obrazovce televize odrážejí záblesky světel. Kleknu si na gauči a nakouknu přes záclonu. Vyschne mi v puse.

Gabeův dům je v obležení policejních aut.

Co se to sakra děje?

Nejdřív mě napadne, jestli zase nepořádá nějakou party, ale na příjezdové cestě nejsou žádná další auta a neslyším žádnou hudbu ani hluk.

Do prdele. Něco se stalo.

Přepadne mě prudká nevolnost a vyrazí mi dech. Bez rozmýšlení si obuju zimní boty a vyběhnu z domu jen v tepláčkách a tričku s *Lumpíky*. Mrazivý vzduch je vítaným protikladem k horku, které mě pálí pod kůží.

Otočím hlavu doprava a zahlédnu Lornu Gibsonovou, jak stojí na verandě a sleduje dění.

Jednou rukou svírá křížek, druhou si zakrývá ústa a v očích nemá svůj obvyklý opovrhlivý a odsuzující pohled – jsou plné slz.

Srdce mi buší jako o závod a podlamují se mi kolena, ale seberu odvahu a s námahou se vleču slabou vrstvou sněhu, která leží na mém trávníku. Zatímco takhle neohrabaně klopýtám ke Gabeovu domu, dojde mi, že vidím policejní světla rozmazaně. Uvědomím si, že jsem si zapomněla vzít brýle. Když vyjdu schody, ani se neobtěžuju zaklepat. Otevřu dveře a vtrhnu dovnitř, přičemž málem srazím jednoho z policistů. Tři neznámé tváře se ke mně otočí s přimhouřenýma očima a sevřenými rty.

„Jste rodinná přítelkyně?“ zeptá se jedna z nich.

Hlas se mi při odpovědi chvěje: „Kde je Gabe? Je zraněný?“

Ale pak ho spatřím.

Policista ustoupí stranou a odkryje mého kamaráda. Gabe sedí na kraji pohovky, lokty na kolenou, ruce sepnuté před obličejem. Zarudlé a oteklé oči má plné slz a zírá na mě s nejděsivějším výrazem, jaký jsem kdy viděla.

Srdce se mi panicky rozbuší, uvnitř mě zuří zmatek a strach. „Gabe... co se to sakra děje?“

Gabe vstane, otře si dlaněmi tvář a pomalu ke mně přistoupí. Tmavě blond vlasy se mu lepí na čelo, na kterém se třpytí pot. „Sydney.“

Zírám na něj vytržštěným očima a čekám, ruce i nohy se mi přitom třesou.

„Sydney...“ pokračuje a pak se zhluboka nadechne. „Jde o Olivera. Našli Olivera.“

Z plíc mi s mohutným zasyčením vyjde vzduch. Zavrávám a přemýšlím, jestli jsem se nepřeslechla. Rozmazané vidění se ještě zhorší, když mi z očí vytrysknou slzy. „Co-cože?“ Přidušeně vydechnu, slova do mě pronikají jedno po druhém.

Našli Olivera.

Našli Olivera.

Podaří se mi vyslovit ještě jednu otázku: „Kde bylo tělo?“

Jeho tělo. Jeho kosti.

Jeho špinavé lacláče s fleky od nanuků.

Gabe přistoupí o dalších pár kroků blíž, ohryzek mu poskakuje, jak ztěžka polyká. Natáhne ruce, aby mě chytil za ramena, a já jsem mu za to vděčná, strašně vděčná, protože jeho další slova mi podrazí nohy.

„Je naživu.“

Zhroutím se.

KAPITOLA DVA

Sydney

Světle modrý nemocniční závěs je poslední překážka, která stojí mezi mnou a mým nejlepším přítelem z dětství – mužem, kterého našli na zasněžené dálnici padesát kilometrů západně od jeho rodného města, bez trička a pokrytého krví, s ochranným oblekem omotaným kolem kotníků.

Tedy, je to jediná *fyzická* překážka.

Moje tenisky přichycené k ulepené nemocniční podlaze mi poskytují dostatečně pádnou výmluvu, abych zůstala na téhle straně závěsu a nervózně si okusovala nehty. Ruce se mi třesou, oči mám pevně zavřené a v krku knedlík, který se nechce hnout.

Stejně jako moje nohy.

Nejsem si jistá, co mám za závěsem očekávat, a právě proto váhám. Proto jsem k smrti vyděšená, mám slzy na krajíčku, svázaný jazyk a třesu se. Jedna moje část si myslí, že spatřím toho samého kluka z doby před dvaceti dvěma lety, s pihami na nose a rozcuchanými vlasy s ofinou, která zakrývá dvě zvědavé oči. Podělíme se o nanuk a řekneme si vtip a všechno bude zase jako dřív.

Tak, jak to má být.

Další moje část čeká ducha.

Oliver Lynch nemůže být skutečný... nemůže být naživu, chodit a mluvit, mít teplé tělo a krev v žilách. Nemůže být víc než hromádka křehkých kostí a prachu.

Krásná vzpomínka.

Za uplynulých dvacet čtyři hodin se obrátilo vzhůru nohama úplně

všechno, co jsem si myslela, že vím. Zbořily se zdi, které jsem si za ty roky vystavěla, rozpadly se všechny mylné teorie, které jsem si vnucovala, jen abych to dokázala *zvládnout*.

Jen abych dokázala žít dál bez něj.

Ale něco ve mně to vědělo – něco ve mně zatraceně dobře vědělo, že tam někde pořád je, a nenávidím se za to, že jsem ho dost nehledala.

Gabe mi přejede rukou po zádech a já nadskočím úlekem. „Jsi v pořádku?“

Zapomněla jsem, že stojí vedle mě.

Přikývnu s usazeným úsměvem, ale moje lež je stejně průhledná jako moje rozrušení. Pořád se mi třesou ruce, nehty mám celé okousané a sotva se držím na nohou.

Bože, co mu mám říct?

Bude si mě pamatovat? Vůbec nevypadám jako ta sedmiletá holčička, kterou tu nechal, s culíčky vyšisovanými sluncem a buclatými tvářičkami. Teď jsem dospělá žena.

A on je muž.

„Jak vypadal?“ Ta otázka zní jako šepot. Zírám na závěs, jako by moje oči byly obdařené rentgenovým viděním, které mi umožní ho zahlédnout.

Vím, že stačí jen odhrnout závěs a vejít dál, *vím* to... ale jestli si na mě nevzpomene, jestli se na mě podívá a neuvidí ohňostroj, ovesné sušenky a letní dny naplněné smíchem, přísahám, že mi pukne srdce a umřu.

Gabeova ruka mi pomalu přejíždí po zádech, zastaví se na mém rameni a konejšivě ho stiskne. Odpoví stejně nervózním šepotem. „Ztraceně. Vypadal... ztraceně.“

Žaludek se mi zkroutí bolestí, když se snažím přemoci slzy. „Pořád nevědí, co se mu stalo?“

„Zatím ne. Je zmatený a není úplně při smyslech. Doktor mi ani nedovolil, abych za ním šel hned, protože netušili, jestli bude agresivní, nebo...“ Gabe se odmlčí, bolestně polkne a skloní bradu. „Nepoznal mě.“

Ne.

Uvědomím si, že když Oliver zmizel, byl Gabe ještě ve školce, ale, bože, chci, aby si pamatoval *všechno*. Každý detail z našeho kouzelného dětství, který se navždycky vryl do paměti mně.

„Chceš, abych šel s tebou?“

Navzdory tomu, že stojím jako přibitá a odmítám se hnout z místa, ho rychle odmítnu. „Zvládnou to.“

„Vážně?“ V tom emocionálním zmatku, který mezi námi visí, se mu na tváři objeví úsměv. „Protože tě teď doslova držím na nohou.“

Gabe pustí moje rameno, aby potvrdil svá slova, a já zavrávorám a málem prolétnu tím škaredým závěsem jako lidská demoliční koule. Chytí mě za zápěstí dřív, než se mi podaří předvést přehnaně dramatický příchod. „Uf, no dobře,“ vyhrknu, zhluboka se nadechnu a zavřu oči. „Ale potřebuju to udělat sama.“

„Chápu to, Syd.“ Gabe mi lehce poklepe klouby prstů na paži a pak ustoupí. „Budu v čekárně. Napiš mi, kdybys mě potřebovala.“

Kousnu se do rtu a potlačím nutkání vzít si Gabea s sebou jako talisman. Kývnou hlavou a dívám se, jak odchází.

A pak se pomalu přiblížím k závěsu, napočítám do deseti a tiše si mumlám povzbuzující slova, abych se zklidnila.

Zvednu ruku, mezi prsty sevřu tuhou, nepříjemnou látku a odhrnu ji na stranu.

V tu chvíli ho zahlédnu.

V tu chvíli můj pohled poprvé po dvaadvaceti dlouhých, zdrcujících letech spočine na Oliveru Lynchovi. Závěs mi vyklouzne z prstů a ruka mi vystřelí k puse, aby ztišila přiškrcený výkřik. Zůstanu stát na místě jako zkamenělá. Oliver leží přímo přede mnou, napůl zakrytý bílou dekou. Je připojený k různým hadičkám a monitorům a já jsem vděčná, že pípají a bzučí a zaplňují vzduch mezi námi, protože jinak by bylo slyšet jen moje srdce, jak řve a dusí se při každém mém nádechu.

Oliver se na mě nedívá. Upírá oči na strop a lehce se mračí, na čele má drobné vrásky. Možná si neuvědomuje, že jsem v pokoji, nebo je ponořený do vlastních myšlenek. Zatímco je jeho pozornost

zaměřená jinam, já si ho chvilku prohlížím a nasávám každý centimetr tohoto muže – v jistém smyslu cizince, a přesto... *víc než jen cizince.*

Je překrásný.

Na ramena mu splývají stejné světle hnědé vlasy s jantarovými odlesky, rozčuchané a nepoddajné. Ostře řezanou, mužnou čelist lemuje strniště, které podtrhuje elegantní lícní kosti a bledou pleť.

Sklouznu očima níž a překvapivě vidím muže, o kterého se někdo zřejmě dobře staral. Navzdory všemu, čím si musel projít, není moc hubený ani podvyživený, jak jsem předpokládala – naopak. Z nemocničního pyžama mu vykukují bicepsy, které rámuji široká ramena a pevnou hrud', pohybující se v rytmu jeho namáhavého dýchání.

Nejistě se přiblížím k jeho posteli a ze rtů mi vyklouzne jeho jméno, poprvé po desítkách let ho oslovím. „Olivere.“

Panebože, ty čtyři slabiky, které mě pohladí na jazyku, ze mě vymáčkou vzlyk, který konečně upoutá jeho pozornost. Stěží.

Oliver zamrká a jeho dlouhé řasy se zachvějí. Stále upírá zrak ke stropu, zatímco prsty pevně svírá peřinu.

Přijdu ještě blíž a kousnu se do rtu. Nejsem si jistá, co mám říct nebo udělat. Nechci ho vyplašit. Nechci ho vyděsit.

Chci jen, aby se na mě podíval – aby mě *viděl*.

„Olivere,“ zopakuju. Dám si ruce za záda a překřížím zápěstí, abych se ho nedotkla. „Jsem Sydney. Pamatuješ si mě?“

Pečlivě sleduju všechny jeho drobné výrazy v obličeji. Nepatrné zachvění rtů. Napětí v čelisti. Záškub svalů v pravém bicepsu.

Na okamžik se mu rozšíří oči – tak krátce, že si nejsem jistá, jestli jsem si to jen nevymyslela.

Jdu dál, blížím se, dokud se přední část mého svetru nedotkne zábrany postele a necítím na kůži teplo jeho těla. Sevřu prsty zábranu a tiše zamumlám: „To jsem já, Oliver... Syd.“

Projede jím záblesk poznání. Přisáhám, jsem o tom *přesvědčená*.

Při prudkém nádechu se mi sevře hrdlo a v žebrech mi burácí srdce. Jediné, co mi brání v tom, abych se na něj vrhla, je boční zábrana. Jsem jedna velká změt slz a srdcervoucí radosti.

Oliver nakloní hlavu a konečně přestane upřeně zírat do stropu. Pomalu se otáčí mým směrem, dokud se naše obličejové nesetkají.

Mé modré oči plné nevěřivosti se setkají s jeho ztrápeným, prázdným pohledem v barvě tmavé skořice. Nedokážu slovy vyjádřit, co se mnou ta chvíle dělá. Hrozí, že se utopím v emocích, které jsou tak ryzí a nečekané, tak nepředstavitelné. Chci brečet a kvílet a stisknout ho tak pevně, že nebude moct uniknout.

Nesmí mě opustit.

Znovu ne. Už nikdy.

Oliver se zhluboka nadechne, zatímco jeho oči nejistě a zadumaně bloudí po mojí tváři. Odrážejí se v nich zlaté jiskry, skrývající roky tajemství a neznámých hrůz, co zničily toho bezstarostného, veselého chlapce, kterého si tak bolestivě živě pamatuju.

Když promluví, v jeho hlase je patrná nedůvěra a údiv, jako by nevěřil tomu, co vidí. Myslím, že se chystá říct moje jméno, ale místo toho chraptavě pronese: „Královna lotosu.“

Cože?

Vzduch mezi námi zhoustne. Netuším, jak zareagovat na slova, která právě vyřkl. Po tváři mi jako tichá odpověď steče slza. Zvednu ruku a setru ji zápěstím. Hledíme na sebe a já sleduju, jak se mu do tváře vloudí zmatek, jak svraští obočí a přimhouří oči, které jsou zarudlé a zaražené. Zaplaví ho něco nového, něco děsivého, co nahradí ten prchavý okamžik poznání... *panika*.

Oliver zavrtí hlavou, sevře peřinu a odvrátí se ode mě. „Ne, ne, ne... tohle není skutečné.“

Olíznu si rty a snažím se rozhodnout, co dělat dál. Nervy mám napnuté k prasknutí a cítím, jak mi brní celé tělo. Chci na něj sáhnout, upokojit ho svým dotekem, tlukotem srdce a slovy útěchy, ale bojím se, že to jen zhorším. „To je v pořádku, Oliver. Jsi v bezpečí.“

„Tohle se neděje. Sním...“ opakuje Oliver tiše, kroutí hlavou a svírá peřinu tak silně, až mu zbělají klouby. „Nemůžeš být skutečná...“

V očích mě pálí slzy a srdce mi puká žalem. „Jsem skutečná. Jsem –“ „Jsi v pořádku, Oliver. Nic se neděje.“

Do pokoje vejde sestřička, která mi ukradne zbytek slov a donutí

mě ustoupit od Oliverovy postele. Letmo se na ni podívám, viditelně otřesená, dlaně mám celé zpocené, jak je urputně svírám před tělem. „O-omlouvám se. Nevím, co ho rozrušilo.“

Žena se na mě smutně usměje. „Je zmatený a rozruší se snadno. Těžko říct, co ho může vyvést z míry,“ vysvětlí a manipuluje s dlouhou jehlou. „Dám mu sedativum, aby se uklidnil. Bude v pořádku.“

Skousnu si spodní ret a koušu do něj, až to bolí. Znovu se podívám na Olivera a sevře se mi žaludek, když ho vidím tak zlomeného, tak rozrušeného, tak *zmateného*. Má zavřené oči a z jeho pohybujících se rtů se linou nesouvislá, zmatená slova.

Určitě mě svým způsobem poznal, ale opravdu mě viděl?

Pamatuje si mě?

„Myslím, že bychom ho teď měli nechat odpočívat.“

Zamrkám, když slyším sestřinu výzvu, a беру to jako signál, že mám zmizet.

Polknu, krátce přikývnu a vycouvám z pokoje. Nedokážu odtrhnout oči od muže, který se schoulil na bok, deku si přitáhl až k bradě a kolena k hrudníku, jako by se snažil schovat. Ten pohled mě zasáhne jako rána do břicha a zakolísám, až se zamotám do toho odporného modrého závěsu.

Vymaním se z něj a vtrhnu na nemocniční chodbu. Přitisknu si dlaň na hrudní kost a snažím se uklidnit roztřesený dech.

Zatímco se mi zvedají a klesají ramena, hlavou mi běží jediná otázka.

Co se ti stalo, Olivere Lynchi?

Vím, že tahle otázka bude muset počkat na jindy, tak potlačím další slzy a tiše zašeptám: „Sbohem.“

Je to jen dočasné rozloučení.

Ne napořád.

O tři týdny později se škvírou v záclonách dívám, jak Gabe otevírá dveře na straně spolejzdece u svého challengeru a čeká, až Oliver vystoupí. Vidím, jak Oliver váhá, bojí se a je nejistý, jak si napjatými prsty

svírá kolena a zůstává přilepený ke koženému sedadlu. Má na sobě jednu z Gabeových kostkovaných košil a džíny, které jsou pro jeho svalnatou postavu moc těsné.

Zírá na dvoupodlažní dům z medově zbarvených cihel s tmavými okenicemi, má napjatou čelist a v očích se mu zračí neklid.

Chci se k němu rozběhnout.

Chci mu říct, že je to v pořádku, že to *bude* v pořádku, ale s Gabem jsme usoudili, že bude nejlepší, když Olivera nechám, aby si nejdřív zvykl na nové prostředí, než za ním půjdu. Je nadměrně citlivý na nové tváře, nová místa a obecně na podněty.

Oliver pomalu postaví nohy na chodník a vystoupí z auta. Je nesmírně vysoký, přes metr osmdesát, a tyčí se nad Gabem, který je o pár centimetrů nižší. Je neuvěřitelné vidět ty dva muže po dvaadvaceti letech vedle sebe. Moje poslední vzpomínka na ně je, jak mají upatlané prsty od nanuku, krátké sestřihy a kolena ušpiněná od trávy.

Teď jsou z nich dospělí muži – oba hezcí a atraktivní, i když naprosto odlišní.

A jeden z nich vypadá totálně vyděšeně.

Bledý jako stěna.

Jednou roztřesenou rukou se chytím za výstřih trička a druhou odhrnu záclony, zatímco upírám oči na Olivera. Prohrábne si příliš dlouhé vlasy a podezíravě se rozhlíží po zahradě. Vidím, jak se mu třesou ruce, mezitímco zkoumá okolí, připravený utéct při sebemenším náznaku nebezpečí. Gabe opatrně natáhne ruku a položí dlaň na mohutné rameno svého nevlastního bratra, ale Oliver sebou polekane trhne.

Sevre se mi srdce.

Po chvilce váhání se Oliver konečně pohne a vydá se za Gabem po popraskané kamenné cestičce k přední části domu. Gestou se ještě jednou zastaví, aby se rozhlédl po okolí, pořád nejistý, pořád viditelně zdráhavý. Přelétne pohledem napravo, pak nalevo, a než se jeho pohled vrátí k domu, spočine na mně v arkýřovém okně.

Zadržím dech a sevru záclonu tak silně, že ji málem strhnu z gar-nýže. Oliver lehce přimhouří oči a snaží se mě nějak přecíst nebo

pochopit – jako by se mě snažil zařadit do své spleťtité mysli, jako chybějící kousek skládačky.

Jsmo od sebe pár metrů, odděluje nás okno a dvacet dva dlouhých let, ale cítím, že mezi námi něco probíhá. Proud. Mrazení nezvladatelných vzpomínek a nových možností. Chci vědět, na co myslí, když na mě zírá a zkoumá mě s napjatou čelistí a zvědavýma očima. Jsem zahlcená pocitem, že vůbec netuším, co mám udělat nebo jak to napětí prolomit, tak se jen lehce usměju a zvednu ruku, abych mu nesměle zamávala.

Ubohé.

Oliver zamrká a přeruší spojení, zatímco Gabe se ke mně otočí z příjezdové cesty. Usměje se na mě, je to smutný, nejistý úsměv, a vytrhne Olivera z našeho souboje pohledů.

Vydechnu vzduch, který mi uvízl v plicích, povolím ruku na záclonu a sleduju, jak oba muži pokračují v cestě ke dveřím a mizí uvnitř.

Pamatuje si mě?

Pořád to nevím.

Policie a detektivové se snaží dát dohromady podrobnosti Oliverova zajetí. Moc informací jim neposkytl – vlastně sotva promluvil.

Poté, co Olivera převezli na psychiatrii na pozorování, ho Gabe párkrát navštívil, ale většina jeho nesouvislých řečí se týkala „lotosu“ a „Bradforda“ a „konce světa“. Nic srozumitelného. Nic souvislého. Jestli z něj policie dostala něco víc, tak nám to zatím neřekli. O jeho životě vůbec nic nevím – netuším, jakými hrůzami si prošel ani jaké překážky musel zdolat. Netuším, jestli ho někdo týral, jestli ho nějaký šílenec držel v řetězech ve sklepě nebo, nedej bože, jestli ho někdo sexuálně zneužíval.

Při té představě se mi zvedne žaludek. Odstoupím od okna a ztěžka vydechnu.

Lotos.

Zajímalo by mě, co to pro něj znamená. Chci znát význam toho slova.

Oliver mě během našeho letmého setkání nazval „královnou lotosu“ a ten titul mě od té doby pronásleduje.

Přejdu k pohovce v obývacím pokoji a sáhnu po svém deníku, který

leží na konferenčním stolku. Obracejím linkované stránky, až dojdou k té poslední s poznámkami a nasávám slova:

Lotos je v mnoha kulturách i východních náboženstvích symbolem znovuzrození. Má vlastnosti, které dokonale odpovídají lidské podstatě: **lotos** rozkvetne do své nejkrásnější podoby, i když má kořeny v těch nejkalnějších vodách.

Tohle jsem zjistila, když jsem hledala význam toho slova, a vyrazilo mi to dech. Okamžitě jsem si to zapsala a několik týdnů jsem přemýšlela o tom, co to znamená. Proč je tahle květina pro Olivera tak důležitá?

Proč si ji spojuje se *mnou*?

Opřu si nohy o konferenční stůl, překřížím je v kotnících a pak hodím deník vedle sebe na polštář. Pohled mi sklouzne k portrétu, který je opřený o protější stěnu.

Dívají se na mě známé oči.

Oči, které jsou až děsivě věrné, a přesto nedokážou vystihnout skutečnou hloubku a tajemství originálu.

Můj obraz Olivera Lynche je stále posetý vybledlými skvrnami od kávy a dala bych cokoli, abych ho mohla napravit.

KAPITOLA TŘI

Oliver

„Chceš něco přinést?“

Bez mrknutí zírám přímo před sebe a sotva vnímám slova, která vycházejí z úst toho muže. Muže, který tvrdí, že je můj bratr. Přesněji řečeno, můj nevlastní bratr, k němuž mě váže otcovo manželství a který mě teď musí přijmout pod svou střechu a pomoci mi poskládat kousky mojí roztříštěné reality.

Sedím pod oknem s nohama nataženýma před sebou, zády ke zdi, v pokoji, který prý byl kdysi mým dětským pokojem. Nepamatuju si to. Nepoznávám samolepky na stropě ani oprýskanou modrou barvu. Je to tu zatuchlé a divně to tu páchne.

Zrak mi spočine na popraskaných dveřích od skříně naproti a přemýšlím, jestli nemám zalézt dovnitř a schovat se v tom malém temném prostoru. Ten nápad mi poskytuje útěchu, zavřu oči a uchýlím se do známého vězení.

„Mám nějaký mražený jídlo a limču. Máš hlad?“

Gabeův hlas naruší mou samotu a já se donutím otevřít oči. Koutkem oka vidím, jak postává ve dveřích a nervózně se ošívá.

Netuším, co to je mražené jídlo, a upřímně řečeno ani nemám hlad. Neodpovím.

Gabe dál drhne špičkou boty o chlupatý koberec a opírá se ramenem o rám dveří. Povzdechne si a poškrábe se na zátylku. „No, když budeš mít hlad, kuchyň je na konci chodby vpravo. Je to taky tvůj dům, tak se tu klidně porozhlédni a chovej se jako doma. Pomůžu ti, s čímkoli budeš potřebovat.“

Obrátím svou pozornost na Gabea. Během posledních pár týdnů mě několikrát navštívil, zatímco mě vyšetřovalo a zkoumalo a staralo se o mě nepřeborné množství neznámých tváří. Vypτάvali se mě tak dlouho, až jsem měl pocit, že mi mozek vyteče ušima. Bylo rozhodnuto, že nejsem nebezpečný sobě ani společnosti, tak mě vypustili zpátky do světa – do světa, o kterém jsem si myslel, že byl zničený a zamořený. Propustili mě s minimálními znalostmi toho, jak funguje moderní civilizace, a dali mi jen malou papírovou vizitku s kontaktem na psychologa, kterého v dohledné době rozhodně nehodlám navštívit. Už tak je dost těžké nepanikařit, když na mě pár metrů ode mě mluví nevlastní bratr.

V tu chvíli si uvědomím, že na tomhle muži, který stojí přede mnou, na tomhle cizím člověku, který mě zahrnuje starostlivostí a soucitem, jsem naprosto závislý... Stejně jako jsem byl závislý na Bradfordovi.

Přesto nedokážu najít slova, tak jen přikývnu a znovu se zadívám na zed.

Když Gabe odejde z pokoje a nechá mě o samotě, uleví se mi. Jsem zvyklý být sám. Vyhovuje mi to.

Myšlenky se mi znovu vracejí k Bradfordovi a neubráním se úvahám o tom, jestli ještě žije. Bylo tam tolik krve. Pokoušel jsem se vysvětlit policistům, kteří mě vyslýchali, jak jsem žil, ale můj podzemní domov se nedal snadno popsat.

Betonová podlaha s tmavě zeleným kobercem. Kaštanově hnědý spacák. Malá televize na přehrávání videokazet. Hromady knih a komiksů, skříňka se svačinami a trvanlivými potravinami a výtvarné potřeby, které mi dal Bradford. Bylo to malé útočiště – skromný obytný prostor, ve kterém jsem měl vše, co jsem potřeboval.

Vše, co jsem si *myslel*, že potřebuju.

Když jsem se jim to pokusil vysvětlit, dívali se na mě, jako bych byl blázen. Vyprávěl jsem jim o kukuřičných klasech, mývalovi s moudrýma očima a malém dřevěném domku, ve kterém se nacházela moje cela. Ale moje odpovědi byly kusé a popisy neurčitě. Jak může člověk přesně popsat něco, co nemá s čím porovnat?

Kdykoli se na mě podíval jeden z detektivů, muž s nechutným knírem, měl pohled plný blahosklonnosti. Mluvil se mnou, jako bych byl nějaké křehké, nevyspělé dítě. Mluvil pomalu a používal jednoduchá slova. Dokonce kreslil na papír, snažil se se mnou domluvit, snažil se, abych ho pochopil.

Ale já jsem ho chápal. Rozuměl jsem jeho slovům, dotazům i zoufalé potřebě získat odpovědi.

Nechápal jsem... *proč*.

Proč ty lži?

Proč tolik let izolace a falešného strachu?

Proč *já*?

To se asi nikdy nedozvím. Bradford už je nejspíš mrtvý, vykrvácel, a on byl má jediná naděje, že tu záležitost uzavřu.

Přitáhnou si kolena k hrudi a ponožky mi sklouznou po koberci. Je měkký a příjemný na dotek – takový pocit jsem ještě nikdy nezažil. Nebo si ho přinejmenším nepamatuju.

A potom myslím na ni, na ženu v okně, na její světlé vlasy, ozářené sluncem jako ten koberec a nepochybně stejně měkké. Představila se mi jako Syd a připadala mi povědomá... ale jak by to bylo možné?

Jak by mohla být *moje* Syd?

Moje Syd byla výmysl.

Moje Syd byla uměle vytvořená společnost, která se zrodila z mojí neukojitelné potřeby zahnat osamělost.

Vytvořil jsem ji hrotem tužky a vlastní fantazií.

Královna lotosu.

Zavrtím hlavou, jsem zahlcený emocemi a rozbitý. Je toho moc. Všeho je moc. Neumím fungovat v tomhle obrovském, přeplněném a rušném světě. Nedokážu rozlišit, co je skutečné, co *opravdu* existovalo, než mě Bradford zavřel pod zem a vymyl mi mozek soustavným lhaním. Nedokážu odlišit vzpomínku od snu a od smyšlené historky.

Bradfordovi jsem věřil. Myslel jsem, že se o mě stará. Že je můj ochránce.

Můj *hrdina*.

Připadám si neskutečně zrazený.

Opřu si hlavu o zeď a snažím se zklidnit nepravidelný dech a vypnout. Vracím se do své jeskyně, sedím v tureckém sedu na zeleném koberci, chroupu sušenky a v ruce držím čerstvě ořezanou tužku. V mé mysli ožívají barvy, dobrodružství a strhující padouši, které musím porazit.

Mnohem raději mám monstra, která si sám vytvořím.

Mám je raději, protože nad nimi vždycky zvítězím.

„Venku je to zlý, Olivere. Fakt zlý.“

Žužkám müsli tyčinku a sleduju, jak muž jménem Bradford schází po kovových schodech v divném žlutém obleku z plastu a se zapínáním na zip. Ten muž vypadá, jako by se chystal jít koledovat, ale ještě přece nemůže být Halloween. Jsem tady dole asi jen týden... Myslím. Možná bych si měl na kamennou zeď vedle svého jména začít zapisovat dny.

Bradford si hlasitě povzdechne. „Došlo k jadernému útoku. Vzduch venku je toxický.“

Nejsem si jistý, co znamená jaderný, ale nezní to moc dobře.

„Ale vždyť jste říkal, že budu moct jít brzy domů. Říkal jste, že potřebujete jen pár dní na rozmyšlenou. Takže to znamená, že ještě domů nemůžu?“

Ale ne. Máma se o mě určitě hrozně bojí.

„Obávám se, že domů se nebudeš moct vrátit ještě dlouho, Olivere. Venku to není bezpečný.“

Třeše se mi spodní ret. „Jak dlouho? Celé léto?“

Bradford se opatrně přiblíží, tvář schovanou za podivnou maskou, kvůli které zvláštně dýchá. „Venku zuří válka. Přeživišich je jen hrstka.“

„Přeživišich?“

„Jsou mrtví, Olivere. Většina populace byla vyhlazena... všichni kromě těch, co se na to připravili,“ vysvětlí mi. „Jako my.“

Můj mozek má problém to pochopit, jeho slova jsou zastřená a docházejí mi pomalu. „Kdy se vzduch zlepší?“

„Nevím... možná nikdy.“ Sundá si masku a promne si bradu. „Zachránil

jsem ti život, hochu. Měl jsem pocit, že tenhle den nastane. Prostě jsem to věděl."

Polknu.

Možná nikdy.

„Nechci žít tady dole navždycky, pane..." Je to vzlyk, ustrašená prosba. „Možná dokážu venku zadržet dech a dostat se v pořádku domů."

„Ne," odsekne. „Nemůžeš jít domů. Je to nebezpečný. Od teď budeš tady dole a já udělám všechno pro to, aby ses tu cítil co nejpohodlněji. Můj bunkr je hned vedle a mám v něm kuchyň. Přinesu ti čerstvý jídlo, až to půjde."

Chybí mi vejce a slanina.

Bradford pochoduje po betonové podlaze s rukama v bok. „Budu často pryč. Až mi dojdou zásoby, budu muset sehnat další. To může zabrat několik dní riskantního putování."

„Můžete mi přinést něco ke čtení? Ve škole se učím číst a tady dole se strašně nudím."

Mám tu jen skříňku se svačinou, dva kýble, baterku a spacák.

Přikývne. „Jo. Mám zásoby u sebe v bunkru – spoustu knížek a her. Tady dole je elektrina, takže sem dám televizi a lepší osvětlení."

Při pomýšlení na to, že budu mít něco nového na práci, mi poskočí srdce.

Bradford se zastaví a podívá se na mě, jeho tmavé oči zjihnou a zaleskne se v nich smutek. „Bude to v pohodě, hochu. Tady dole jsi v bezpečí."

Znovu si nasadí masku a vyšplhá po žebříku nahoru, takže zůstanu zase sám.

V bezpečí.

Možná jsem v bezpečí, ale nejsem šťastný. Chci jít domů.

Snad to nebude trvat moc dlouho, protože mi schází rodina.

Chybí mi slunce.

Chybí mi ona.

O tři hodiny později se Gabe vrátí do pokoje s teplým jídlem a najde mě přesně na tom místě, kde jsem byl, když odešel, jak zírám na zeď.

Den uběhl a já se pořád nepohnul ze svého místa pod oknem. Mám plný močák a sucho v krku, ale donutit se k pohybu je pro mě vyčerpávající. Gabe přišel a odešel, jeho snahy o konverzaci a přívětivost jsem ignoroval. Nechci být nezdvořilý nebo nevděčný – jsem prostě ztracený.

Když konečně najdu sílu se postavit, odpotácím se do koupelny a na chvíli se zastavím, abych se podíval na Gabea, který odpočívá v obýváku naproti mému pokoji. Je rozvalený na gauči, má ruku přes oči a na stěně naproti bliká televize. Zavěšená obrazovka je mnohem větší, barevnější a působivější než ta, kterou jsem měl ve své podzemní cele. Zamžourám na ni a jsem ohromený tím, jak realistické jsou záběry. Připomíná mi televizi, kterou jsem viděl v Bradfordově ložnici a taky v nemocnici.

Gabe moje kroky v chodbě neslyší a já jsem vděčný, že spí se sluchátky v uších, ze kterých se line tlumený zvuk. Možná hudba.

Odtrhnu pohled od obrazovky a zaměřím do koupelny. Matně si vzpomínám, co je to záchod, i když v mém obydlí žádná pořádná vodoinstalace nebyla. Zapomenuté vzpomínky se mi vybavily, když jsem poprvé spatřil toaletu v nemocnici.

Zavalily mě záblesky vzpomínek na slonovinově bílé umyvadlo lemované barevnými zubními kartáčky.

Sprchový závěs s květinovým vzorem.

Obraz malé holčičky s culíky, která stojí pod sprchou v šatech umazaných od bláta a ječí, protože jsem snížil teplotu.

V té díře v zemi jsem měl jen kbelíky, které Bradford pravidelně myl a vynášel – jeden na výkaly a jeden na mytí houbou s mýdlem. Sprcha, kterou mi ukázali v nemocnici, mi ze začátku připadala nepohodlná, protože mě silný proud vody štípal na kůži jako ostnatý drát. Ale brzy se stala příjemnou, dokonce očištnou záležitostí a teď už vím, že je to jen jedna z mnoha věcí, o které jsem byl ochuzen.

Zavrtím hlavou, polknu, rozsvítím a pak se zamračím, když mě oslní ostré zářivky. V tomhle novém světě všechno tak jasně září.

Jak se rozhlížím kolem sebe, zaplavují mě další útržkovité vzpomínky a roztřesou se mi kolena. Slonovinově bílé umyvadlo je pořád na svém místě, oprýskané a zašlé. Sprchový závěs s květinami

nahradil nový, šedý a sterilní, a ta holčička je už dávno pryč, ale do dnes v uších slyším její smích.

Udělám, co potřebuju, a než odejdu, podívám se do zrcadla.

Celých dvacet dva let jsem žil bez zrcadla.

Žádný odraz. Žádná představa o vlastním vzhledu. Nevěděl jsem, jakou barvu mají moje oči, jak vypadá můj obličej nebo jaký tvar mají moje rty. Ale znal jsem své jméno. Vyryl jsem ho do betonové zdi, abych na něj nikdy nezapomněl.

Zamrkám na odraz, který se na mě dívá. Podvodník. Neznámý muž s duhovkami barvy skořice a kaštanovými vlasy, které mu nespouta-ně padají do čela.

Čelist pokrytá strništěm, které každým dnem přirůstá.

Bledá pleť od nedostatku slunce.

Dlouhé, husté řasy a výrazné lícní kosti.

Prázdný, odtažitý pohled v očích, který nedokážou zakrýt ani zářivě zlaté jiskry.

Prsty sevřu umyvadlo, pevně se držím porcelánu, vydechnu a odvrátím pohled.

A když se konečně otočím, abych otevřel dveře, stojí tam ona.

Ta žena z okna – ta, která za mnou přišla a tvrdila, že je Syd. Je tady, v domě mého bratra... no, v *mém* domě, řekl bych. Stojí přímo přede mnou s rozšířenýma azurovýma očima schovanými za brýlemi s tmavými obroučkami. Nos má jako knoflíček, a když na mě promluví, pootevře plné rty:

„Ahoj.“

Mezi obočím se mi objeví vráska, když uvidím hromadu oblečení, kterou drží v rukou. Vlasy jí splývají přes ramena v proudech platinové barvy a naklání hlavu ke straně, jako by mě zkoumala. Nevím, jestli zmateně, nebo znepokojeně. Obojí by bylo pochopitelné.

Nedokážu ze sebe vydat ani hlásku, tak mlčím.

„Můj táta nechal na půdě pár krabic se starým oblečením. Myslím, že má podobnou velikost jako ty. Třeba ti bude sedět líp než Gabeovo... než si koupíš vlastní,“ řekne a kouše se do rtu, zatímco mi podává hromadu košil a různé kalhoty.

Než stačím nějak zareagovat, Gabe přijde z obývacího pokoje, zívne a podrbe se v rozčuchaných vlasech.

„Ty neklepeš?“

Jeho slova k Sydney znějí hrubě, ale v očích má laskavý výraz a na tváři se mu objeví úsměv. Zdá se, že ji jeho neomalená otázka nijak nerozhodila.

„Stejně často jako ty, takže nikdy,“ odpoví sarkasticky a pohledem přejede od Gabea zpátky ke mně. „Jen jsem Oliverovi přinesla nějaké oblečení.“

Zdá se, že mezi nimi panuje spřízněnost – přátelství. Přemýšlím, jaké to asi je. Zatínám čelist a dívám se dolů na svoje nohy, protože nevím, co říct.

Gabe k ní přistoupí a vezme oblečení, přitom jí poděkuje kývnutím hlavy. „Bezva. Budeme muset někam zajít a koupit nějaký nový oblečení. Myslíš, že je Oliver typ spíš na něco sportovního z Aeropostale, nebo na něco elegantnějšího, třeba Express?“

Tékám očima mezi nimi a snažím se ty neznámé výrazy zařadit do své přetížené mysli. Nedaří se mi to.

Sydney to zřejmě už tuší. „Můžeme zkusit, co se mu bude líbit, ale tohle by prozatím mělo stačit.“

Úsměje se na mě a v jejím výrazu je cosi vřelého a přívětivého. Její úsměv je trochu křivý a zdobí ho dolíčky. Je to roztomilé. Přistihnu se, že jí zírám na rty, a ona si odkašle a otočí hlavu nazpět ke Gabeovi.

„No, můžu –“

Umlkne, když odejdu.

Sydney se zarazí uprostřed věty a já cítím, jak oba upírají oči na moje záda, když procházím chodbou do pokoje. Když stojím mezi těmihle dvěma lidmi – dvěma lidmi, se kterými jsem měl vyrůstat – a nejsem schopný přispět do jejich rozhovoru ničím smysluplným, cítím se nesvůj. Nemůžu snést jejich soucitné pohledy a rozpačité reakce na moje mlčení.

Místo toho se stáhnou a uzavřou se do samoty, na kterou jsem si zvykl, a zamířím k posteli pokryté tmavě modrými peřinami a dvěma polštáři. Když si sednu, postel zavrzá.

Nejsem si jistý, jestli se mi tenhle nový způsob spaní bude líbit, a přemýšlím, jestli nestáhnou deky na podlahu vedle postele a nebudu předstírat, že jsem zpátky ve sklepe, schoulený na tvrdé zemi.

Zrovna se na to chystám, když do pokoje vejdou váhavé kroky a já si všimnu Sydney.

Ticho prolomí tiché odkašlání. „Ahoj, Oliver. Můžu dovnitř?“

Při představě dalšího mezilidského kontaktu se mi napne celé tělo. Sevru perinu v pěsti a zvednu oči k Sydney, která stojí ve dveřích.

Nečeká na moji odpověď a přistoupí k posteli. Sleduju, jak usedá po mé levici, a cítím, jak do mě proniká teplo jejího těla. Instinktivně se chci odvrátit, ale místo toho pozoruju každý její pohyb, jsem tou ženou fascinovaný a zaujatý. Vnímám každé mrknutí, každé gesto a každý výraz. Sleduju, jak se její nohy pohupují sem a tam proti okraji postele, zatímco si rukama hladí stehna. Setkáme se pohledy.

A pak ji vidím.

Vidím ji před sebou, jak skáče přes švihadlo na trávníku před domem a zlaté culičky jí poskakují sem a tam. Slyším její smích, který se mísí s letním vánkem.

„Poslední v parku je smradoch!“

Sevre se mi hrdlo.

Sydney se mi zadívá do očí a něco mezi námi probleskne, něco podobného tomu, co se odehrálo včera, když jsme se na sebe dívali přes okno.

„Vím, že si mě asi nepamatuješ,“ řekne a složí ruce s propletenými prsty do klína. Její oči mají úchvatnou modrou barvu a upřeně na mě hledí. Dokonce se lesknou. „Ale já se na tebe pamatuju.“

Mám chuť odvrátit pohled, roztřeseně dýchám a usilovně se snažím, abych se úplně neuzavřel.

„Tahal jsi mě za culíky a říkal mi, že vypadám jako Angelica z *Lumpiků*. Po bouřce jsme si před naším domem hráli v blátě. Naše rodiny sedávaly společně u táboráku a opékaly maršmelouny a ty, já, Gabe a Clem jsme se předháněli v tom, kdo vymyslí tu nejstrašidelnější duchařskou historku. Volali jsme si z okna do okna telefonem z provázku, na kraji silnice jsme si stavěli stánek s limonádou a za vydělané

peníze jsme si u zmrzlináře kupovali zmrzku. Chytali jsme světlušky do sklenic." Sydney se odmlčí, aby se sebrala, v očích má slzy. „Pamatuju si o tobě všechno, Oliver. Byl jsi skutečný. Tvůj život před tím, co se ti stalo, byl skutečný.“

Sydney se dotkne mojí ruky a já instinktivně ucuknu.

Nejsem zvyklý na lidský dotek. Bradford se mě nikdy nedotkl. Doktor v nemocnici mi museli dávat sedativa, protože jsem měl kolem sebe tolik rukou, prstů a tváří, až jsem panikařil. Snažil jsem se bránit a utéct.

Nejsem odborník na lidské emoce, ale podle toho, jak se Sydney zavrtává, když vidí mou reakci na její pokus mě utěšit, poznám, že jsem ji zranil. V nitru mnou cloumá pocit viny.

„Promiň,“ zašeptá tiše, o kousek se odsune a ovine kolem sebe paže, jako by chtěla sama sebe obejmout. Zaváhá a pak vstane. „Je ještě moc brzy. Promiň...“

Když se chystá rychle odejít, vyletí mi z pusy slova, která nás oba překvapí. „Pamatuju si malou holčičku,“ řeknu chraplavým a unaveným hlasem. Ani ho nepoznávám. Sleduju, jak se Sydney zarazí, otočí se ke mně a v jejích očích se zračí úžas a údiv. „Tos byla ty?“

Přikývne, pomalu a nesměle, a zastrčí si zlatý pramen vlasů za ucho. Nedokážu rozpoznat, jestli je její výraz plný bolesti, nebo radosti. Když ke mně z opačné strany pokoje pronikne její otázka, hlas se jí chvěje. „Ty si mě pamatuješ?“

„Myslel jsem, že jsem si tě vymyslel.“

Má slova jako by smyla Sydneyinu nervozitu, její tělo se uvolní a na tváři se jí objeví úsměv. „Vždycky jsem tu byla.“

Drkotají mi zuby a v hrudi mi hučí, zatímco nehybně sedím na posteli a usilovně se snažím odpoutat pohled od jejího výrazu. V jejích očích vidím víc života a energie, než jsem za posledních dvacet dva let cítil ve své duši. Závidím jí to. Chci se natáhnout a dotknout se jí. Ukrást si kousek toho pocitu pro sebe.

Ale nepohnu se. Skloním hlavu a poslouchám, jak se její kroky vzdalují.

Sydney je pryč, ale zanechá za sebou drobnou jiskru.

Myslím, že to tak dělala vždycky.

KAPITOLA ČTYŘI

Sydney

„Neřekla jsi mi, že je tak sexy. Ve zprávách ho dostatečně nevychválili.“

Ušklíbnu se, zatímco v obývacím hledám boty na podpatku, a vykuknu zpoza pohovky, abych se zamračila na svou vlezlou ségru. Clementine má nos přilepený k oknu a sleduje Olivera, který sedí na verandě a zírá na krmítko pro ptáky.

Prostě jen tak sedí, ani se nehne.

Už tři hodiny.

„Je to můj kamarád. Aspoň myslím. A prožil trauma,“ odseknu a natáhnu se, abych dosáhla na vzpurnou botu, kterou musela schovat Alexis. „Dej si studenou sprchu, Clem.“

„No, ten tvůj sexy kamarád, co prožil trauma, je v lepší formě než můj trenér,“ odvěti Clem, konečně ustoupí od okna a zatáhne závěsy. „To zajetí mu sluší. Až budu mít rozvod za sebou, budu tu asi trávit mnohem víc času.“

Cítím, jak se mi při sestřině bezohledné poznámce napne čelist. Obuju si nepohodlné boty na podpatku a upravím si ramínko šatů. „Nebuď nechutná.“

„Nejsem nechutná. Jsem prostě osamělá a vibrátor mi už leze krkem. Prosím, pomůžeš mi dneska sbalit nějakýho fešáka? Vyšla jsem ze cviku.“

Dnes večer mám směnu v *Black Boxu*, stylovém baru a nočním klubu na druhé straně města. Clementine jde se mnou, protože se po vleklém rozvodu s bývalým manželem Natem „potřebuje zase dostat mezi lidi“. Poppy, moje neter, je tenhle víkend u svého otce, takže je to